

Pátek 4. 7. 2014

Program

9.00 sál spořitelně

Comenia Script - Psací písmo nejen pro děcka
vstup volné

13.00 Šolcův statek - Lapidárium

Kurt Gebauer - Lapidárň

vstup volné

14.00 zahrada Šrámkova domu

Mezi literaturó a divadlem

vstup volné

17.30 zahrada Šrámkova domu

Hautorské čtení Jitky N. Srbové a Olgy Stehlíkové

vstup volné

19.30 sál spořitelně

Večer dílen

vstup volné

22.00 malé sál sokolovně

Učitelská dílna

vstup volné

Jídelníček

pizzerie Maštal

ObEd (11.00–13.00)

zElNaAa pOlEeEwKa

pEcZeNaAa wEpRzOwAaA KrKoWiCe, BrAmBoRoWyYy

kNeDlIiIk, ZeLiIi

yAaAtRa nA CiBuLcE, rYyYzHe O_o MTMMMMMR

WeCzErZe (17.30–19.30)

zElEnInOwYyY WyYyWaR

TeStOwInY S KuRzEcIiIm mAsEm a lIsToWyYyM

ShPeNaAaTeM, sMeTaNoWaAa oMaAaCzKa

kUrZeCiIi kApSiCzKy pLnEnEeE ShUnKoU A SyYyReM,

hRaNoLkY ^ _ ^ SeSh hUstEy!!! mEgA WoE!

Dívka z plakátu

Mejitus a skutečnost & Vratislav Kadlec

Každej, kdo jezdí na Sobotku dýl než nějakej ten pátek, jí zná, a přitom jí nezná nikdo. Dycky tu s náma byla, tajemná jak Humpík v mlze, a teď je fuč. Vo kom mluvím? Vo dívce z plakátu.

Dlouhý roky byla nevodmyslitelnou součástí plakátů ke Šrámkovo Sobotce, naposled se však vobjevila v roce 2006, pár let ještě vítala návštěvníky z plachty a tulila se k Šramkovo bustě na průčelí Šramkovo domu, pak se však rozplynula nadobro.

Čí byla ta tajemná tvář? Komu patřily ty plný rty, tvářička jak srdíčko a kukadla jak dvé studánek? Jasnej je akorát autor, když byl malíř, grafik a ilustrátor Zdeněk Mlčoch a kerej vod roku 1974 Sobotku pravidelně navštěvoval a besedoval se Zdělancem na Šolcárni, kreslil posezenky, spal s Jurou Demlem v jednom pokoji a nevadilo mu, že Jura chrápe, anžto byl na jedno ucho hluchej a na druhym spal.

Mlčochovo Dívka se prvně vobjevila na plakátu v roce 1975, kdy se Šramkovo Sobotka konala pod heslem „V nový svět“. Kouká na nás skrz rozsochu břízy, zpod přivřenejch víček, nezbytně Humprecht nechybí. Tváře jsou vo něco buclatější než v pozdějších letech, ale základní podobu poznáváme. Pak na pár let zmizla, znova se ukázala v roce 1984, jedinkrát bez Humpíku, zato však s houslema, pod heslem „Země zpívá“. I Mlčoch prej krásně zpíval. Zpíval, až se Šolcárna votrásala a vořechy na střechu padaly, nicméně zdělanec Ivan Kozel vzpomíná, že vonehdá Mlčoch dívku maloval i s kulometem a moc mu to nešlo pod vousy. Tuhle podobu válečnice se nám však v archivu dohledat nepovedlo.

Poté si dívka na chvílku vodskočila, vrátila se roku 1986 a zůstala tu skoro do konce století. Její tvář se proměňuje, i když základní rysy zůstávají. Zástupy fanynek se hlásej vo to, že tvář je jejich. Zdeněk Mlčoch prej vynikal v tom, jak rovnoměrně dokázal rozdávat svou přízeň, dámám maloval podobenky na stehna i břicha a nejedna z nich je dodnes přesvědčená, že na plakátech je zrovna vona. Například Draga Zlatníková se poznává v dívce z roku 1988, Jura Deml v dívce z roku 1994 bez jakéchkoliv pochybností rozpoznal svojí sestru. Divný je jenom to, jak jsou si všechny dívky podobný. Že by se tak podobaly i zástupy Mlčochových modelek? Nebo všechny ty tváře patří jediný Dívce, bájný Šramkovo Milce či snad samotný Šramkovo Sobotce? Kdo na nás hledí zpoza břízy?

Poslední dívka po Mlčochově smrti v roce 1995 na plakátech zůstala až skoro do konce století a nejhloběj se tak vryla do místního podvědomí. Tvář jak srdíčko, plný rty, dvé kukadel, ve vlasech Humprecht a pod krkem kalamáry, tak jsme jí znali, tak jsme jí milovali. Až v roce 2000 jí vystřídal modrý mozek (nebo strom?) s Humpíkem v sedý kůře. Po roční pauze se dívka připomněla na plakátu z roku 2001 a potom v roce 2006, už jenom jako šedavá silueta v pozadí, načež zmizela neznámo kam. Na uvítací plachtě byla eště předloni. Od té doby je nezvěstná, rozplynula se, jen občas prej její úsměv vykoukne kdesi na nároží, zjeví se v skrytém koutu, rys se blejskne v trsu trávy. Rozplynula se do Sobotky, z kerý před lety vzešla.

Dívky na starejch plakátech v archivu Šramkovo muzea mlčej a tajemně se usmívaj. I pověst je tentokrát podivně mlčenlivá, votázek je víc než vodpovědí. Pokud máte vodpověď vy, poslete ji na redakční e-mail. Správný vodpovědi slosujeme a výherce získá festivalovou tašku.

Mor na vyprázdněný rituály

Mor na & Zdeněk Ježek

Tak nám nastal čas voslavit pana Hrabala. Je to letos už sto let, co se ten chlápek narodil, a naštěstí taky sedmnáct let po jeho smrti. Nemůže se proto bránit. Jasné, všichni máme rádi pana Hrabala. Někdy bysme ho ale voslavili víc, kdybysme se ho nesnažili voslavit vůbec.

Včera vodpoledne se na Šolcárnu sešli ty, který vyslechli vognámení v programu a vydali se hledat svojí perličku na dně. Už na začátku je potřeba říct, že pokud tomu někdo uvěřil, došel hořkého zklamání. Jiří Hlobil, hlavní aktér celého představení, si na začátku posteskl nad tim, že nejmladší generace už asi pana Hrabala vůbec nemá ráda, protože si nymburský gymnazisti vodmítl po panu Hrabalovi pojmenovat gympl. Možná proto svoje vystoupení pojde takovým stylem, že by průměrnýho mladíka či mladici buďto uspal, nebo by mu pana Hrabala dost brutálně vodcizil.

Trochu ti svojí nechut, milej čtenáři, přiblížím na příkladech:

Co maj pořád všichni s tim pábenim? Je to něco jako dekonstrukce nebo postmoderna: všichni vo tom hrozně rádi mluvěj, protože pak vypadaj poučeně a zasvěceně, ale nikdo pořádně neví, co to vlastně znamená. Každej se ale tváří děsně sebejistě, že přece ví, vo co de, protože nechce bejt exkomunikovanej.

Proč to neskončilo u čtení samotného? Hrabalovy texty sou vobvykle skvělý, dobrý, nebo aspoň ucházející, vo to by nešlo. Kdyby byla vodpolední „pocta Hrabalovi“ jenom přednesením vhodnejch a dobře poskládaných úryvků, vodcházel bych nejspíš spokojenej. Jiří Hlobil však cejtil povinnost svoje pásma vozvláštnit, a proto přidal dva songy na kejtru a improvizovanou scénku. Ach jo. Je pěkný, že si pani učitelky zapívaly „Na Pankráci“, ale jestli takhle představujou pana Hrabala svejm žákům, ani se nedivim, že ho pak nikdo neče. Timhle stylem už prostě literatura živá nejni.

Tereza Šmejkalová sice poznamenala, že „na Šolcárnu dobrý, vidiela jsem tam horší věci“, zažila už ale v Sobotce přece jenom víc vopileckejch rán než já, což se nevobešlo bez zřetelnejch známk na její votrlosti a cynismu.

A ani dneska si na závěr nevopustim trochu moralizování: Proč se proboha největší smích vozve, když z pódia zazní, že kamén prca cihlu?

Jiří Hlobil

Pan Bohoušek Hrabal

Kvůli včerejšku dvojhýt & pan Feryna

„Krom toho jsem Libeňák, stejně jako pan Hrabal.“

„Já mám k panu Hrabalovi zvláštní vztah od chvíle, kdy jsem přečetla v *Plameni* první jeho články.“

Reakci na Poctu panu Hrabalovi s radostí přenechávám kolegům, ve svém článku jse hodlám zabývat nešvarem trvajícím už delší dobu. Tím je přidávání slůvka pan či paní před příjmení za účelem vyjádření úcty. Kýzeného efektu to ovšem

takřka nikdy nedosahuje, dotyčná osoba, jíž má býti úcta prokázána, je nakonec umístěna na velice pochybný piedestal, se stávající obvykle z nesoudržného materiálu, tzv. argumentum ad populum. Osoba pak získává ten věru oblíbený a zneužívaný status veřejného majetku, kdy je její jméno skloňováno a užíváno v souvislosti s takřka vším, co jde, především u lidiček a človíčků, kteří jse při takřka jakékoli příležitosti rádi zaštítí tím, že to přeci říkal třeba pan Werich, pan Hrabal, pan Kryl. A hle – podezřelá blahosklonnost je na světě. Veškerá důvěra v autoritu je pryč právě proto, že je před příjmením (a případně ještě křestním jménem) uvedeno ono zaklínadlo pan.

Co s tím? Řešení je nasnadě: při prvním výskytu pojmenování osoby v textu uvádět jméno i příjmení, pak už je nutné jse ohlížeti jen na problém opakování slov, tedy lze uváděti třeba i jen příjmení. Míněný Kryl je tedy Karel Kryl, žádný pan Kryl, protože takových je v republice spousta. Pokud je ale příjmení doplněno křestním jménem Karel, má čtenář jasno i bez té pseudouctivosti.

„Mně ani moc nevadilo, že ho přezpíval Landa, mám ho vcelku ráda a je od něj pěkné, že připomněl lidem tak úžasného človíčka, jako byl Kája. Na druhou stranu, originál je originál a Kájíkův hlas a procítění textů jsou nenahraditelné a nenapodobitelné. Prostě Kája Kryl, jeden z nejlepších zpěváků, spolu s Alfredem Strýčkem, Štěpánem Rakem, Kýmarem...“

S tim souvisí i téma druhé části mého hýtu. Tím je zdrobňování jmen a příjmení oblíbených osobností. Jak lze vypozorovati výše, pisatel úryvku jasně naznačuje domnělou duševní – až intimní – blízkost ke Karlu Krylovi. Nic proti blízkosti, ale při její veřejné prezentaci je na pováženou, zda je to vůbec vkusné. Je, ale pouze v případě, že jse hovor odehrává v kruhu blízkých dané osoby a osoba je takto běžně označována. Za jiných okolností jse opět dostáváme ke zmiňovanému přivlastňování a hovor je degradován na velice nízkou úroveň. Modifikace jse ovšem netýká jen křestních jmen, nevyhnou jse jí ani příjmení. Není tedy nouze ani o Bohdalku, Gotáku či Dýju. Jako zajímavé jse ovšem ukazuje, co vše jse s takovým výrazivem pojí – v úryvku vidíme např. slovo človíček (dokonce úžasný), což posouvá familiérnost na novou úroveň. Lze vypozorovati také častou poznámku o nenahraditelnosti a nenapodobitelnosti, další typické (a náležitě vyprázdněné) výrazy; o plýtkém „originál je originál“ nemluvě. Pro příště tedy radím rádně argumentovati.

Pozn. red.: Podivný hudební vkus pisatele snad ani nemá cenu komentovati. V landově případě má navíc autor hrubou chybu. Tento umělec jse s velkým písmenem nepíše.

Normálně šťastný

Recenze & Zuzana Prokopová

Poslední rozhlasová hra (*Zlomatka* Maria Gelardiho) a následná beseda letošní Sobotky usouvztažnily normu a štěstí člověka. A to tak, že se vyjevila důležitá věc – totíž že vobě bojující strany (obhájci gejů a leseb i jejich vodpůrci) sou přesvědčený, že maj jak normu, tak štěstí na svý straně. Matka, který syn ve svých šestadvaceti letech přizná, kym je, netouží po ničem jinym, než aby byl zas normální – a proč? Přece proto, aby byl šťastnej. Diego ale svojí orientaci za nic nenormálního nepovažuje (na rozdíl vod chování svý matky, která ho míni věznit v bytě tak dlouho, dokud se syn „neuzdraví“) a ví, že by nikdy šťastnej nebyl, kdyby se vzpíral svý přirozenosti.

Jakkoliv je zápletka *Zlomatky* vyhrocená a v určitejch momentech těžko uvěřitelná (což některý besedníci měli sklon vysvětlovat tim, že k nám hra přišla z Itálie), podnítila bohatou diskusi týkající se jednak problémů, s kterýma se gejové a lesby musej potýkat v oblasti soukromý (jedním z nejpalcivějších je právě postoj rodičů), jednak těch, který je potkávaj na poli veřejným, kde už sice leccos vybojovaný bylo (např. škrtnutí homosexuality ze seznamu nemocí nebo uzákonění registrovaného partnerství), ale ke všeobecný shodě na tom, co je normální a co je štěstí pro člověka, má naše společnost přece

jenom pořád daleko.

Nabízí se vovšem pochybnost, jestli je taková shoda vůbec možná - a pokud jo, zdali je žádoucí. Fakt má jít vo to, dopracovat se k tý jediný správný normě a definovat přesně, v čem spočívá lidský štěstí? Pokud jo, nevede ale nejspíš k cíli jiná cesta než souboj protichůdných možností. A závěr dramatu, totiž zavraždění Diegova přítele Alberta zoufalou matkou, je příznačnej - souboj, ve kterým štěstí a norma bojuje proti štěstí a normě, snadno může skončit něčím naprosto nenormálním a nesmírně neštastným.

Homosexualita nejsou neštovice

Recenze & Ivana Myšková

Nutno nejprve pochválit dramaturga rozhlasových poslechů Jakuba Kamberského. *Zlomatka* italského dramatika Maria Gelardiniho, kerou dosud hraje Divadlo v Řeznický a již v rozhlasový úpravě natočila režisérka Hana Kofránková v roce 2007, je pro letošní „normativní“, normou posedlej ročník jak stvořená. Právě neschopnost či neochota místo obvyklý normy přijmout lehký vychýlení je ústředním tématem hry. To absolutní, vlastně dokonalý nepochopení. Diego se ve svých šestadvaceti letech rozhodne pro život v pravdě. A tak matce v dobrý víře vognámí, jaká je jeho skutečná sexuální orientace. Matka běsní. „Člověk neporodí syna, aby vod něj slyšel takovýhle věci!“ Běsní a rozhodne se problém okamžitě vyřešit. Neprodýsně se se synem uzavře v bytě, naordinuje mu karanténu, naláduje ho sedativy a čeká, až se vylečí. Je to přece jen cosi jako rozmar. Rozmar nebo neštovice.

Co se během hodiny vymítání homosexuality děje, v podstatě není vůbec absurdní. Je to hyperbolizovaná ukázka jakýkoli intolerance. Matka trvá na svém právu: „Já chci takového syna, jakýho jsem vychovala. Hodného kloučka, co se jednou vožení a vychová mi vnoučka.“ A syn trvá zas na svém právu. Milovat muže. To je celý.

„Proč jsi mi to říkal?“ ptá se úpěnlivě matka. „Byla jsem spokojená, klidná. Měl jsi bejt zticha!“

Byl to hřich. Nemlčet. Říct to. Svěřit se. Bejt upřímnnej. Martin Myšička alias Diego se zase provinil. Měl držet jazyk za zuby jak hodnej klouček a vtoukat si do hlavy matčinu mantru: „Čemu nerozumím, to neexistuje, a pakliže existuje, je to nesprávný.“

Hra velmi dobře vystihuje smutnou skutečnost, že ani naše matky nevěděj, kdo sme. Kdybysme jim to řekli, možná by nás neposlouchaly podobně jako tahle vodpudivá Zlomatka v podání Johany Tesařové. Je snazší voprašovat neménnej vobrázek vlastního dítěte než ho vidět v jeho proměnlivosti, podivnosti, zoufale jiného, než jak si ho vysoustružil matčin hrůznej idealismus. Dívat se na syna a nevidět ho. Matný poznávání nanejvejš podle ména. „Já chci takového syna, jakýho sem vychovala!“ dožaduje se Diegova matka. Myslí to přece dobře. Myslí to nejlíp na světě! Kdo jinej než vona! Vrší podobný klišé, aniž by se nad nima jedinkrát zamyslela, protože kdyby to udělala, životní koncept se jí sesune do bláta. Proto se nezamyslí. Možná to tuší. Vrází si klišé do žil jako feták, vomamuje se svejma dobrejma oumyslama a svojí mateřskou láskou, aby přežila. Je na tom vobelhávání dočista závislá. Vobelže si, co bude chtít. Je to snadný jako něco vobháčkovat.

„Vždycky sem myslela jen na tvý dobro.“

„Copak nejseš ráda, že mě někdo miluje?“

„Ty mě chceš rozčílit?“

Zlomatka demonstruje svou tupost. Pro ní je syn bezmocnej:

„Můj instinkt nemůže pochopit tvoje argumenty, nechápe je!“

Neexistuje jazyk, kterým by se dorozuměli. „Seš jen obyčejná husa se slepičím mozkem!“

Vomlouvám se, že nadužívám citace. Ale sou to dobrý citace.

Tak je nadužívám, no. Snad vás to nepohoršuje. Šak tam jsou jinší věci k pohoršení! Ve hře dojde k jedný vynucený, matkou naordinovaný zdravý souloži a jedný vo chlup míň zdravý vraždě. Je trošku prvoplánová, předvídatelná. Nemusela by tam bejt. Vražda už nastalou situaci vo tolík nezhorší. Haně

Kofránkový se podařilo navodit dostatečně stísněnou klastrofobickou atmosféru blížící se hrozby temnejma zvířecíma i industriálníma zvukama. Některý bohužel zanikly, podobně jako tišší repliky, v hluku rychlovarný konvice, cinkání lžiček o hrnky s vroucim kafem i poměrně hlasitým šepotu. Chtěly snad přítomný dámý zmírnit a zcizit účinek dramatu, zlý slova matky i syna, anebo se už všichni jak vlkodlaci proměňujeme v televizní diváky neschopný soustředěnýho vnímání? Nesoustředěnosti napomohlo i pouštění hry ve smyčce. Posluchači nevěděli, kdy přijít, takže hru poslouchali v různých fázích a kolikrát nepoznali, kdy končí a začíná.

Hra mi mimo jiný přivolala vzpomínu na nedávnej vejlet ke klášteru Klokoty v Táboře. Krajem se rozlejhaly blahosklonný, dobře míněný slova tamního kazatele: „...jsou dobrý a špatný touhy...“ (*Neslo se do údolí.*) „...touha je něco, co musíme mít hodně dobře vošetřený...“ (*Vpíjelo se do vyprahlý půdy.*) „...je důležitý zjistit, kudy nám tam ten nepřítel leze, a to zjistíme podle našich tužeb...“ (*Sráželo se v kapky jarního deštíku.*)

Vo tom, jak klopotně byly „špatný touhy“ legalizovaný v českých zemích, přišel do Domu s pečovatelskou službou povyprávět Jiří Hromada s duhovou kravatou. V přeplněný místnosti ponejprv přednes verše Michelangela Buonarottihho Tommasu Dei Cavalierimu, anžto tak vyjádřil východisko svého politického angažmá: Jde o bezvýhradnou lásku. Zdálo se, že lidí v sále naslouchaj, chtěj pochopit a chápou.

„Čemu nerozumím, to neexistuje, a pakliže existuje, je to nesprávné.“

Mor na morálku

Recenze + mor na & Zdeněk Ježek

Všichni se tady v Sobotce hrozně vofrňujou, když slyšej na pódiu v Solnici herce, jak říkaj „prdel“, „mrdat“, nebo další podobný slova. Ty samý lidí se pak ale hrozně smějou, když jim někdo na čtení z knížek pana Hrabala řekne, že kamen prcá cihlu. Čekal bych, že se buďto budou smát pokaždý, nebo ani jednou. Vůbec ale nechápu, proč jim ty sprostárny v prvním případě vaděj a ve druhym ne.

Je to divný. V komedijální divadelní pornografický hře, která je plná vožralejch chlápků a jejich keců vo sexu, je přece naprosto v pohodě, když polovička scénáře sou vulgarismy. V tomhle kontextu je to uplně normální lexikum, který je záměrně vybraný a má jasnej účel, takže nejni nad čím tady vohnovat nos a tvářit se pohoršeně.

Voproti tomu, když nějaké ctihodnej chlápek, kterej mluví jak Palackej, tváří se jak Palackej a má určitě doma komplet Káji Maříka vázanýho v kůži Jaroslava Foglara, řekne na Šolárně něco vo prcání, dost se divim, že se tomu všechny zde přítomný dámý pokročilýho věku začaly tak pubertálně pochechtávat. Jednak to nebylo vtipný, a hlavně to bylo dost, jako fakt dost prvoplánový. Takovejm vtipům se moc smát nedá.

Lukáš Kameníček

Nuda, pičo!

Recenze & Vratislav Kadlec

Zatimco u středečních *Srnek* pro mě byla nepřítomnost přestávky překvapením, u včerejšího *Testosteronu* sem její přítomnost přijal s úlevou, *Srnkám* sem se v duchu vomluvil a šel si dát na zahradu pivo. Druhou půlku sem neviděl a doufám, že ani neuvidím. Aby bylo jako jasno, sprostý slova mě fakt ani málo neserou. Dyby to bylo tak vo dvě třetiny kratší, možná to mohlo být i docela zábavný představení. Ale ani směs pohoršených a řehtajících se babiček v publiku člověka nedokáže bavit dýl než pár minut, dyž se na jevišti v zásadě hovno děje.

Vítězslav Lužný

Testosteron

Recenze & Jiří Feryna

Vyšukání, naprcání, zamrdání, přefiknutí, ohnutí, přeříznutí, nabítí, obtáhnutí, naložení, zajebání, trtkání, okradení, zasouvání, vrzání, šoustání, pilování, hoblování, masírování, pucování, klácení, šoupání, krákání, kokrhání, obtahování, manipulování, šroubování, orání, rubání, hejbání, tukání, řachání, bouchání, píchání, stříkání, kukání, ducání, pindání, šveholení, pudrování, voskování, kulčení, mastění, myškování, přirážení, vrážení, našroubovat ho tam, podběhnout myš, vyvenčit slimejše, podrbat bobra, vzít mladýho pána do zoo, pustit šaška do manéže, hejbnout, strčit si, brnknout, klofnout, jít na exkurzi do metra, navštívit jeskyni sloupskou, nocovat u chlupatý studánky, vzít Vaška na štrúdl, prohnat si rýnu, omočit dědka, oklepat brčko, ostrouhat mrkvičku, ohřát rampoucha, otřít parůžek, mastit kočku, sypat králíkům. Mít někoho rád často znamená víc než ho milovat.¹⁾ Pást kozy, pucovat komín, vymetat troubu, smejetí díru, vymetat pochvu, ocasem mrskat - vesele si prskat, viklat se, dělat otroka, bejt u toho, hulákat, ládovat, flákat to do ní, namočit brk do kalamáře, poslat čerta do pekla, škrábnout, říznout, zazdít ho tam, nabodnout, natřepat ji, dát jí do těla, nachcat do studně, obskočit, přetáhnout, povalit, porazit, obtákovat, vlízt na ni, namačkat kozičky, roztáhnout nožičky, nahodit šoust, oprat kundu, hnout jí jáarem, propálit pánvičku, frknout, dát jí šíšku, namrskat pindu, vyklepat kožich, obdělat zahrádku, drát peří, tlouct maso, šlehat smetanu, nacpat buchtu tvarohem, zadudat, namazat lano, natírat bůček, sekat maso, nafičit na potraty, tahat pilku, hrát kulečník, zatloukat hřebík, cvičit na kozách, protáhnout kocoura komínem, odbavit se, vypotit, pošimrat ji mezi nohama, jít na cvičení pohlavních orgánů, rozčísnot pěšinku, zaokrouhlit závitnici, dát si do piksly, nahodit roznožku, přirazit si. Nepletť si lásku s vlastnickým šílením; z něho pochází to nejhorší trápení. Neboť z lásky, na rozdíl od obecného mínění, trápení nepochází. Trápení plyne jen z pudu vlastnictví, který je opakem lásky.²⁾ Vyvenčit mládě anakondy, vzít Vaška na štrúdl, omočit dědka, zaborít lyže do mokrého sněhu, prohnat kance bučinou, šukat, mrdat, jebat, prcat, píchat, říznout, zasunout, fiknout, kocour v troubě,

mít pohlavní styk, souložit, spát, kopulovat, rozmnožovat, dělat, strkat, vrznout, šoupnout, vojet, vobjet, prasit, mít orgie, mít sex, křížit se, reprodukovat, vyměňovat si genetické informace, pářit se, vohnout, bodnout, vrazit, kurvit, jezdit, vobtáhnout, dát si tření, vplout, rejdit, rádit, rajtovat, udělat zárez, prošpikovat, splynout, vstoupit, zabořit, prostupovat, drcnout, ducnout, trtat, trkat, vykukat, milovat se, rozsevat, klepáč, našroubovat, rozdat, dát někomu, klouznout si, hezky si povídат, seznamovat se pohlavně, nitroděložní sonda, tukat na vrátku, honit péro v kundě, plodit děti, kundit hondu čurákem, vyprázdnit zásobníky, znásilnit, pohlavně zneužívat, smilnit, nabíjet, bouchat, mlaskat, pleskat, rýt, juchat, chrápat, zahrát, kopat zahrádku, razit, jít, šuc a deš, vybílit, uronit slzu, povídат si mezinárodním jazykem, dát zajícovi za uši, nořit se, fouknout, rapportovat, hvízdnout si, oklátit, prásknout do koní, dát ohřát krocana do trouby, vzít, sdílet lože, skolit, porazit, rozpůlit, zaskotačit, zalejvat, zavlažit, hupsnout, dudat, lupat, hloubkové bombardování, kalit ocel, klepáč, kolík našel dolík. Nešťastná láska není to nejhorší; to pravé neštěstí je nemilovat.³⁾ Míchat čtyři elementy, mitóza, mydlit do bubenů, nitroděložní sonda, nořit se, obalit penis, odblanit, odemknout pás cudnosti, odzátkovat, pěstovat spolu rozmarýnu, použít wehrzeig [vercjak], vybílit jeskyňku, vyprázdnit zásobníky, vystříkat kapličku, výtěr, zasadit oharek, zašroubovat šroubek do matičky, zastavit štěpnou reakci, ždúrat.

¹⁾ Elizabeth Browningová

²⁾ Antoine de Saint-Exupéry

³⁾ Eduard Bass

Polibek od Brežněva

Tajný!

Poznámky & Ondřej Šmejkal

Včerejší noc na zahradě byla dlouhá. Po premiéře epizody *Jetojen rokenrol* z cyklu *Český století* tleskali diváci tak velkolepě, že potěšeněj reži Robert Sedláček svolil k promítání ještě jednoho, taky ještě neuveřejněnýho dílu – *Musíme se dohodnout*. Když to vemem na minuty, byl to takovej pěknnej stodesetiprocentní bonus. Bohužel, nemůžem vám vo ději nic podstatného říct. V Český televizi by se prej kvůlivá tomu mohli zlobit. Takže se vomezíme na pár nesourodejch poznámek, z kterejch nic moc nepochopíte. Tak to bude doufejme v poho.

Havel je docela tlustej.

Magor navopak docela vysportovanej.

Patočka má rád lančmít, či co to tam votvíral za konzervu.

David Matásek je asi jedinej človek na světě, komu slušej kalhoty do zvonu.

Smrkovského hraje Dominik Hašek.

Zdá se, že většina významnejch vosobností našich dějin má docela zoufalý stravovací návyky.

Chartisti kouřej jednu za druhou. Vosmašedesátníci vlastně taky.

Full frontalu jako u Beneše se nedočkáme, i když Černík byl docela blízko.

&

Robert Sedláček

Dramatická dílna III.

Co se v dílnách urodilo

Jana Škardová Ježibaba (minidrama noir)

Muž (*pro sebe*): Řekli mi, že se skrývá v té chatrči, ale ta baba už tam nebyla. Nebyla tam, bude jinde. Však ona ještě pozná, co vyrostlo z Jeníčka. (*šluknutí a vydechnutí kouře*)

(*buch, buch*)

Muž: Vstupte.

Žena: Detektivní kancelář?

Muž: Ano, vítejte v detektivní kanceláři Podlesí. Posaděte se, prosím. Čím můžu posloužit?

Žena: Víte, já nejsem z města, počkejte, až naberu sílu... Tak jak jsem říkala, žila jsem v hlubokém lese, ale svět byl ke mně nespravedlivý. Prý, že vykrmuju děti. Přitom by se to zrovna tak dalo říct o dnešních rodičích, kteří vodí děti do rychlého občerstvení a ony pak propadají z tělocviku. Ty rodiče za to ale nikdo do rozpálené pece nestrká! Jaká je tohle spravedlnost?!

Muž: Paní, cítím s vámi, ale musíte mi říct, proč jste přišla.

Žena: To je ošemetná záležitost. Chtěla bych, abyste mi našel Jana a Mařenu.

Muž (*pro sebe*): Baba přišla sama, ani jsem ji nemusel hledat. Chytily se do pasti. Hledá mě a neví, že jsem to já. Ještě mi za to snad bude chtít zaplatit. Cha cha.

Muž: Ale proč je chcete najít? Po tolika letech. Nechcete se jim pomstít?

Žena: Já tušila, že nebudete chtít spolupracovat.

Muž (*pro sebe*): Jak si ji tak prohlížím, vypadá pořád stejně. Pořád stejně odporně. Věk se na ní vůbec nepodepsal. Pamatuju si, že jí vepředu chyběly dva zuby, a to se nezměnilo. Tak rád bych jí vyrazil i ty ostatní.

Muž: Možná sis zapomněla přečíst vizitku. Jan Perník, těší mě.

Žena: Tak to seš ty!

Muž: Ani nevíš, jak jsem rád, že tě po tolika letech vidím!

Výstřel.

Jannis Moras Principy lidstva jsou neměnné

Stařec: Dejž pánbůh zdraví, mladíče!

Mladík: (*překvapeně, nesměle*) Dobrý den.

Stařec: Jest tu volno vedle Vaší osobnosti?

Mladík: (*zmateně*) A-ano, jistě.

Stařec: Patří Ti můj nejvřelejší dík. Ach, jak sladce voní zdejší vítr pro básníka.

Mladík: Vy jste básník?

Stařec: (*slyšitelné pousmání*) Přijde den, kdy ano. Mnohdy však po važuji se za nezkrotného hrubce.

Mladík: No jo, taky to tak mám.

Stařec: Skutečně?

Mladík: Ano. Bůh ví, co to v člověku žije lidí.

Stařec: Pravda, mladíče; naše mínění se shodují. Dovol, abych se konečně představil: Ignác z Kašperských Hor, toho času myslitel, filozof a pro dnešní utěšený den rovněž básník.

Mladík: Já jsem Hynek ze Znojma, teda - Hynek Dobrava.

Stařec: Upřímně mne těší.

Mladík: Mě taky. A jak bylo tehdy myslitelům?

Stařec: Ó, drahý pane, zlé jsou to pro naši nepočetnou skupinu časy. Žádný nechce našich spisův vydávat, neb jej jímá strach z postihu církevními úřady či z nezájmu lidu veškerého, kterýto je toliko bojem o skývu chleba zaměstnán, že nemá času nì chuti obrátiti svou pozornost k osvícenému výkladu světa.

Mladík: Mhm. Ani já nemám se svým snažením moc úspěchu. Dneska má člověk taky dost starostí o živobytí, takže je rád, když má na chvíli ode všeho pokoj.

Stařec: Ba ba, principy lidstva jsou neměnné.

Mladík: Kdybych byl tak moudrý, řekl bych to jako vy.

Stařec: Bodejť...

Stařec/Mladík: (*mluví přes sebe*) Vždyť jsem Tvůj (*utichne*) / Vždyť jste můj... konstrukt.

Epilog

Mladík: (*civilně mimo roli*) Tak co?

Stařec: (*civilně mimo roli*) Já myslím, že to jde. Možná trochu moc motivů na tak malé ploše, ale třeba se to bude líbit.

Martina Tyna Doležalová

Krejzy Dejzy

Ptačí hlasy, šumění řeky atd., do toho vyzvání telefonu, klasické neutrální.

M(atka): Prosím?

R(edaktor): (*vesele, ač uměle, zběsile rychle*) Dobrý den, celý den! Je tam k mání mladá paní, jejíž dítko zpěvem mámí?

M: (*konsternovaně, ale civilně*) Prosím?

R: Krejzy Dejzy, říká si tak vaše dcera, nebo ne?

M: (*váhavě*) Ano, ale...

R: Zázračné dítě, festivalů hvězda, co se nezdá? Zpívá, hraje, sama skládá, ukazuje Farný záda?

M: (*trochu dojatě, ale pořád nejistě*) No... zpívá moc hezky, ale...

R: Těše se velice na hvězdu měsíce!

M: (*polknutí*) Promiňte, nechápu, co tím...

R: Tady časopis Echo! Rubrička Hvězda měsíce - nic? Prostě bomba, celostránková fotečka a tak.

M: Jenomže...

R: Radost, co? Přijedeme k vám, s sebou vezmem celý krám. (*pokračuje poněkud civilněji*) A teď bych potřeboval domluvit podrobnosti na ten zítřek.

M: (*slyšitelné lapání po dechu*) Jaký zítřek?

R: Jako jaký má dcera konfekční číslo?

M: Sto padesát osm... Ale já pořád...

R: A boty?

M: Cože?

R: Velikost?

M: Třicet pět, asi... Ale ona...

R: Hadříčky botky, to budou fotky! Naše holky ji oblíknou, no! (*mlasknutí*) Blažená to žena! Vlastně pidižena! (*smích*)

M (*začíná konečně popadat dech*): Nepotřebuje, aby ji někdo oblíkal...

A nezlobte se... hvězda... to zatím vůbec...

R: Ták, zítra jak na koni, budou u vás Echoni!

M: Počkejte... Počkejte!

Obsazovací tón, ptačí hlasy, šumění řeky.

Vítkova cestovatelskodetektivněliterární soutěž

Vít Prokopius

To vám takle jedu, v očekávání věcí příštích, busem Praha-Sobotka, frčíme si to plavě po dálnici, že by nám vítr čechral vlasy, dyby se vzduch v autobuse uprostřed českýho léta dokázal aspoň trochu pohybovat (platí pouze pro ty, co řáký vlasy maj), ale pak dorazíme k místu jediný zastávky na trase, autobusovýmu nádraží v Mladé Boleslavi (kerý jistě z architektonického hlediska v určitých kruzích obdivujou), a kolem mě se začnou dít divný věci. A protože si myslím, že vysvětlení pro ně se nenachází v náma vobvykle vobejvanym univerzu, ale spíš ve sférách astrálních, dostupnejch nám jedině prostřednictvím drog a umění, a protože nechci v našem slovutném časopise vyzejvat k toxikomanii víc, než je nezbytně nutný, vyhlašuju literární minisoutěž o hodnotnou cenu, festivalovou tašku.

Zadáním jest tato situace (vůbec není nutný držet se textu, pracujte spíš s vobsahem než s vonou mizernou formou):

Autobus projíždí temnotou nádraží pod nadzemním parkovištěm a blíží se plnou rychlostí k nástupišti plnýmu lidí, dyž tu náhle řidič vostře votočí volantem a celej vůz nadskočí a votřese se a nepřekvapivě z hlediska fyzikálních zákonů nadskočí a votřesou se i všichni pasažéri v něm, zatimco lidi na zastávce zděšeně uskakujou před nemilosrdným předním nárazníkem volbřímího vozidla. Autobus na místě zastaví. Řidič se vokamžitě vodlepí vod svýho koženkovýho kresla a rozběhne se uličkou k zadním sedadlům kolem stále se votřásajících pasažérů. A na vylekanou mladou paní skrejvající se v rohu mazácký pětisedačky se voborí: „Tady byly hodinky!“ Mladá paní mechanickým pohybem podává hodinky se slovama: „Já... já jsem vám je... chtěla... chtěla přinést...,“ ale to už řidič chvátá zpátky do kokpitu svého bakelitového oře, nečekaje na závěr sdělení „až budu... až budu vystupovat.“ A začne se věnovat prodeji lístků pro přezivší čekající...

Hodnotnou cenu vobdrží nejkreativnější spisovatel, kerej dokáže tuto scénu zapracovat do libovolného literárního útvaru, prozaického či poetického. Racionální, iracionální i surrealistický řešení budou posuzovaný podle přísnějších kritérií zábavnosti. Zvládne-li někdo do svého díla zakomponovat Arnošta Lustiga, Arnošta Goldflama nebo Vondřeje Kobzu, kerej zřejmě piáno vobjednaný Josefem Šlerkou pro sobotecký podloubí zapomněl během transportu na vedlejším nástupišti v šeru boleslavského autobusového nádraží, získá navíc věčnej vobdiv redakce našeho-vašeho festivalového věstníku.

Pár slov vo tom, co mi chybělo

Recenze & Alex Gajdzica

Říkam si, že by nebylo vod věci napsat sem konečně něco málo vo Zrní, kerý sem už jednou pro *Splav!* nevědomě komentoval. Já sem ale vodpornej masožravej konformista a dávam přednost kulturní píci výživnější, takže z toho nebude nic. Nadto mi nepřipadal zrovna dostačující pojetí jistýho článku ze včerejšího čísla – fotka a práznej list – leda snad, že by autor prostě neměl slov.

Plzeňská sestava Annešanté způsobila ve středečních večerních hodinách mnou nevidanou, cigaretovým dýmem a těžkým červeným vínem prosycenou show, kerá mi už během první skladby přinesla parádní katarzi a široký úsměv ve tváři. Zazněly kusy z vlasní tvorby, songy současný hudební scény i legendy moderního šansonu. A kdyby to někomu bylo furt málo, zahradou se nesla i japonština nebo jazzově ztvárněj folklór.

Půvabná šanzonyérka Anna Rauschová svým sametovým hlasem navodila hořkosladkou atmosféru francouzskejch kabaretů a bordelů. Krásnou francouzštinu sem si užil, co na tom, že nerozumim skoro ani slovu, český texty pak bylo radost poslouchat, neodpovídaly ani v nejmenším charakteristikám hitu, kerý tak přesně shrnul Jiří Schmitzer. Znamenitej kytrista Martin Švantner na svojí gibsonku solil sólo za sólem a v ničem si nezadal s Jarkem Jurečkou, jehož akordeon perfektně dokresloval stylový vystoupení. Na bicí zahrál Jacques Josef a na basu Ivan Kudrna. Byl sem nadšenej. Z hudby

čišela tragika pro danej žánr tolik typická, svižnější skladby pumpovaly živočišnou energii do mně z neznámých důvodů sedících diváků. Při jazzovejch sólech bylo možný užívat si až virtuózní schopnosti jednotlivejch hudebníků.

Co se podmínek týče, naskládat přímo před pódium páru řad židlí je dle mýho nápadu pěkně pitomej (pochopil bych to na koncertu umělecký dvojice Evy a Vaška), ale ve srovnání s celkovým efektem koncertu se to dalo přejít jako malichernost i s vejhledem přes reprobednu. Milym překvapením naopak bylo, že nepršelo, jak už se za posledních pár dní stalo dobrým zvykem. Abych pravdu řek, ozvučení mi přišlo kvalitnější než na konzertu „nejlepší současný český kapely“, a to bylo fajn.

Jak hluboce sem se mýlil v úsudku, že po doznění bouřlivého potlesku už mi zůstane jen skvělej dojem a hlína mezi prsty na nohou. Muzikanti se po krátký chvíli přeskupili v pomyslném hledišti a s podporou dvou klarinetů rozpoutali fantastické džem, kerej trval až do brzkejch ranních hodin. A to sem byl nadšenej zas. Po cestě na ubytovnu sem byl vopojenej pocitem zadostiučinění, výtečným místním rumem a pohledem na počínající rozbřesk. Je suis enchanté!

Autor nemá s redakcí jakože fakt lautr nic společného.

Ještě jedna z koncertu

Objednávka

Tereza Šmejkalová

„Pane vrchní, co jste to přinesl v půllitru za krásu! To pivo s nádhernou pěnou. To není pěna, to je šlehaná smetana, to není smetana, to je chladivý pudink, to není pudink, to je sám parádní gól. Pane vrchní, ta vaše Formanka, to není putyka, ta vaše hospoda, to je Betlémská kaple, ve které se každý host stává tím, kým býval, nebo chtěl by být, pane vrchní, ta vaše Formanka, to není putyka, ta vaše hospoda, to je hlučná a hlučící samota, ve které se nejlíp sní. Pane vrchní, panenkomarjá, co jste mi to přinesl v tom půllitru za krásu!“

„Pane vrchní, já bych rád víno – jak bych vám to řekl? – víno spíš vážné, žádného mladého fanfaróna a lehkomyslníka, ale víno zralé a zkušené, a přesto, víte, plné víry, optimismu a kuráže; víno, které se vyzná v umění, je sčetlé a zná kus světa; musí mít takovou jakousi tragičnost jako Beethovenovo adagio, ale taky trochu shovívavosti a drobet úsměvu.“

„Ty jo, Davide, já si dam... co já si dam? Určitě hermoš, a pakňáký pití, ale, no já nevím, pivo už sem dneska měla, a jako dobrý, ale vono zase než se ten Klášter natočí, tak spíš něco, aby to bylo rychlý, že jo, určitě něco studenýho, ale zas ne moc, včera večer na konzertě mi vod toho vomrzla ruka, hele, jak tak přemejšlim, eště tam mamňáký články k opravování, tak asi spíšňáký nealko, ale jako takový, aby se hodilo k tomu hermoši a abych si pak mohla eště dát něco v cukrárně, takže žádný moc sladký lepidlo, že jo, a máš tu docela frontu, tak abych sem nemusela za chvíli znova, takže já nevím, asi prosimtě zase tu kofolu, velkou, ale bez ledu, jo?“

Jde to z Hradišta!!!

Epidemijologický hlášení od Libora Vacka & Silvyje Mitlenerová

Mezi učitelkama zušek se rozmoh černej kašel. Kdeže? No jako všude, po celý republike. Rozlezlo se to na celostátní soutěži v Uherském Hradišti a teďka to zamořuje Moravu i Čechy. Kdekdo je vočkovanej, ale vočkování nevydrží nafurt, takže... nechcem nic naznačovat, ale jestli někdo z učitelský dílny udělá vedle vás „ehm, ehm“, radši se kliďte. Ty neštovice budou nakonec asi lepší volba.

Máme tady novou generaci „vnímavejch dětí“

Epidemijologický vokýnko & Silvyje Mitlenerová

Za ty planý neštovice (kravský a černý sou něco jinýho) může virus varicella zoster (HHV-3). Přenáší se kapénkama při těsném styku s nemocným, člověk se vosype a dostane horečku. Ty pupinky se zahojez do štrnácti dnů, ale za pásové vopar může taky tahleta mrška. Dospělý nebo pubertáci to maj horší jak děti.

V roce 2005 třeba neštovice udály štvrtinu všech hlášených infekcí. Důležitá věc pro ty, co se zdržujou na zahradě: jedinci s planejma neštovicem sou nakažlivý tak jeden nebo dva dny předtím, než se vosypou (když je rozbolí hlava a dostanou horečku), a až šest dní po prvním pupínce. Epidemie se šíří tak jednou za dva až štěty roky, jak se sejdou ty děti, co to neměly. Prvně to začne svědit na hlavě a pak se to rozlejzá po celém těle. Včetně, hele, vočních víček!

Puchejřky se vysypou každejch asi pět dní, čili člověk má po sobě zahojený pupinky i čerstvý, a co sem chtěla říct, nejsou na to prášky! Nás mazali tekutým pudrem, dneska se srází horečka a proti těm pupíncům se kapou kapky, páč plácat na ně pudr znamená upcat ty puchejřky a voni se pak hůř hojej. Někdy teda, kdo má mizernou imunitu nebo je úplně hrozně malinkej, může dostat normálně protilátky, co už sou ready.

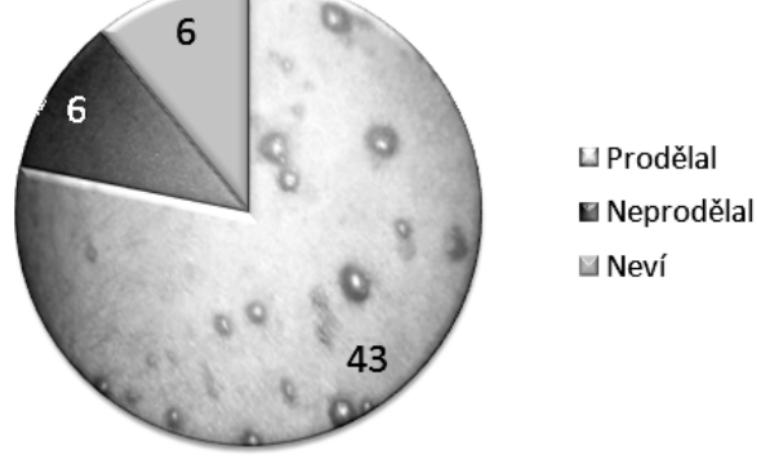
Bacha, kdo si to skrábe, může si do toho zatáhnout streptokoka. Taky v těhotenství je to blbý, kdyby se někdo chystal, a kuráci si můžou způsobit zápal plic. Vočkování na to je, ale nedává se všem, většinou, kdo to nechyt ve školce, de na prvním stupni za někym vobsypanym a pije z jeho skleničky. Vočkovat se nechávaj třeba učitelé, no, dvě dávky, v rozmezí šesti neděl.

Anketa

Silvyje Mitlenerová

Měls neštovice?

Neštovice mezi účastníky

Jak vidíte, lidi dosud nezasazený planejma neštovicem sou ve výrazný menšině. Pokud ani vy ste tuhle dětskou nemoc neprodělali, hlaste se v redakci do seznamu, chystá se neštovicevý mejdan! Pití z jedný skleničky v malém prostoru, zábava i nákaza zaručený.

Jitka N. Srbová

Autorský čtení

Nepsat brutálně

Nepsat brutálně.
 Nejjemnější hřeben vezmi,
 tam za uchem,
 jen jako vydechnutí.
 Nepsat křik zděšené duše
 do nevinných oken. Dobrá, sousede,
 přijď a utiš mě,
 kořeny i listy, vše bude počištěno
 na Malé Straně,
 v zemi sloupaného času;
 aha: nepsat brutálně?
 Dobrá, sousede.
 Protáhni mě do babího slunce,
 přijď a utiš mě, vykoupej mě v limonádě,
 nakrm tygří mastí.

Olga Stehlíková

Autorský čtení

gorgona dyftýn

nad stolem hrb
 na něm zatvrzele černé vlasy druhé babičky
 první, druhá, třetí válka, teď
tož děvčico
 nad tím životem
 co ty vedeš
 už za dveřmi proti molům v nose
 hned na schodech preparáty meruněk v láku
 se štítkem 1981 psaným tvou čtyřletou rukou
 svéhlavá nerozlišenost
 kde to máš a už jim myslí na věno
 Gorgona teče z šicího stroje:
 hedvábí, atlas, damašek a flauš
 batist, satén, šifon, flanel a brokát
 ryps, serž, taft, klot, krep a krul
 popelín, mušelín, organýn a dyftýn
 sloupoví mohutných stehen vtesané do židle
polívenka
 jsi mrtvola toho, cos měla být

Topless

H8 & Tereza Šmejkalová

Jak se festival chýlí k závěru a zásoby prádla se pomalu přesouvaj do složky „špinavý“, myslím, že by to tu někdo měl napsat zcela vodevřeně. Až budou v příštích staletích literární vědci a historici sepisovat pojednání vo tom, jak se žilo v dobách šramkoviců, určitě voceněj, že přinejmenším vestimentární problematiku budou mít solidně doloženou explicitníma písemnejma zmínkama – jako že průměrná žena-účastnice vystřídala za tejden čtyři podprsenky, zatimco muži-sólisti při zvláštních společenských příležitostech předstupovali před publikum nahatý. Ano, chápeme, že se loni a předloni neprodaly uplně všecky; že je s tim hromada práce a starostí a že si za to můžem sami, protože jsme jeden tlustej, jeden tenkej, jeden malej a jeden velkej; že si můžem místo toho koupit tašku a náký loňský; ale stejně: nemocť si koupit letošní festivalový tričko nám prostě vadí a doufáme, že se to nestane normou!

Denní šichta

Sobotecká poezie & pánové od Járy Pospíšila

Každé ráno na náměstí,
vyskáčou tam kluci hezcí.
Jedou z noční, to se ví,
ale dobrého to nic nevestí,
polknou suchou slinu
a už se ženou k pivu.
Vápnno zrána otvírá,
konečně začne zábava,
další šichta je před náma,
to s náma pěkně zamává,
už to s náma cvičí,
Tonda už je v píči.
Luky se usmívá,
hod' mně něco do píva,
vodka nebo rum,
at' trefím ten svůj dům,
at' nenabíju k sousedům.
Vápnno se směje,
jak každej bleje,
to zas bude noční krutá,
aspoň víme, jak ten život chutná.

Hejbete mi žlučí!

Reakce čtenáře & náš milej Vojtěch Dijatka

Drahá redakce *Splavu*,
žlučí mi hejbe pouze a jenom Vaše neutuchající snaha eště
víc znemožnit někoho, kdo si to nezaslouží. Rád bysem
zdúraznil, že pro náš milej festival ŠS dělám maximum mož-
ného. Zaregistroval sem nesčíslnej počet duší, přenášim pro-
jektoru, telefonuji, vytvářím excelovský seznamy. A všechno
to dělám rád a s úsměvem na tváři. Přes tyhle mý nesporný zá-
sluhy na chodu festivalu, vo jejichž důležitosti pro samou jeho
podstatu není pochyb, ste spustili zlou kampaň, placenou
pravděpodobně z východu (asi nějakej putinovskéj grant).
Vrcholem všeho je votištění slátaniny mejch FB statusů jako
mý básně, kerou vydáváte za nataženou usmiřovací pravici.
Strčte si tu vaši nabídku za klobouk a ke včerejším požadav-
kum přidávám další:

1. Požaduji vokamžitou rezignaci šéfredaktora, kerej nechá vyjít takový prolhaný a z podstaty zlý články.
2. Snižit cenu *Splavu* vo 15 Kč na 0 Kč. Vejdělek stejně končí na černejch fonitech v zahraničí.
3. Vytištění přílohy k zejtřejšímu *Splavu* s antologií mejch krásnejch básní, kerá bude zdarma přiložená ke každýmu vý-
tisku.

Neděkuju

VD

Reakce redakce

Milej Vojto!

Ano, uznáváme, byli sme na tebe zlý a vošklivý. Je nám to líto.
Pošli nám, prosím tě, svoje básně během dopoledne, večer je
vydáme jako zvláštní přílohu, u který zároveň snížíme cenu na
0 Kč, jak požaduješ. Rezignaci podám, hned jak ráno vtevře
podatelna, nejpozdějš jak v poledne vstanu.

S ouctou

VK

Ste eště horší než ten Kejmar, prasata!

H8 & Tereza Šmejkalová

Fakt mě sere, dyž du do anebo ze zahrady a vidim zas šákýho příslušníka silnýho pohlaví, jak se s tim pohlavim rozkračuje u zdi za sochou. Jako dyby v Sobotce nebyly žádný hajzly a ten nejbližší nebyl vod vokýnka stejně daleko jako ta zed'. Dělaj snad todlecto žencký, i když na jejich záchody sou všude po každý mnohem věčí fronty? Ne! Co to vůbec jako je, doprdele sakra? Myslíte si, že žencký to nedělaj, protože by každýmu bylo jasný, vo co gou, dyž by tam dřepěly s holym zadkem, zatímco vy můžete, protože dyž si jen tak jakože stoupnete, tak si případnej kolemjedoucí řekne, ahá, von si tam asi prohlíží šákej nápis nebo co? Anebo vás jako ani nebere, že každej vidí, že tam chčijete, a děláte to prostě proto, že můžete, že se vám nechce jít na normální hajzl, že si připadáte šák jako přírodnějí nebo co jako? Na stavbě metra, kde sem tudle dělala, se takový jako vy uplně s klidem vodmocňovali dokonce přímo na stěnu vjezdovýho portálu, člověk šel vokolo a musel koukat na ty mokré fleky, co si vo sobě jako myslíte? Dyž se vypustil Kejmar na zahradě přímo lidem na nohy, tak to byla vostuda až na půdu, ale von aspoň věděl, že dělá schválne něco nevhodného. Dyž vy, pokrytci zasraný, uděláte nemlich to samý vo deset metrů vzdušnou čárou jinde, tak je to najednou jako normální?!

Twitter recenze

#vcerejsi_splav!

Tywe to se nedá čist, ten *Splav!* - Už zase? - Sofie Karpowiczová a Kateřina Veselovská

#panhrabal

Absolut Šolcárna. - Silvie Mitlenerová

#detska_dilna

Já už si ty písničky zpívám i v autě. - slečna z kavárny

#epidemie

Ale nevím to jistě, mně to taky jenom někdo řek. - Radim Kučera

#panhrabal

Fakt se mi líbí, jak tam má pověšený ty slajdy a člověk vidí, kde v tý prezce je. - Tereza Šmejkalová

#panhrabal

To se bude hejtovat samo. - Zdeněk Ježek

#vilma_kadleckova

Richard neutek. - Vilma Kadlecová

#epidemie

Kvuli neštovicam sem nemoh jet do Italije, ale dostal sem dvacku za každy deň nemoce. - Jakub Freywald

#vilma_kadleckova

Ta pani je vlastně stejnej rytíř fantasy jako já. - Vondřej Šmejkal

#ceske_stoleti

Pětadvacátý rok svobody, a Česká televize ve spolupráci se Šrámkovou Sobotkou nedokážou promítnout video v nezdeformovaném poměru stran. - Jan Vaněk jr.

#testosteron

Já asi nejdu, já ho mám dost. - Vít Prokopius

#splav!

My vemem všechno. - Silvie Mitlenerová

#testosteron

Ještě že tu není maminka. - Anna Buchalová

SPLAV! - Soboteckej Pravidelnej Lehce Avantgardní Věstník
Vychází v Sobotce během padesátýho osmýho ročníku festi-
valu Šrámkovo Sobotka, od 29. 6. do 5. 7. 2014. Cena 15 Kč.
Vydává vobčanský sdružení SPLAV!, U Studánky 5, 170 00
Praha 7, IČ 26674122.

MK ČR E 15812
splav.redakce@gmail.com

